

бодно Марица, и тукъ са раздѣлили на два *табора*: «Тѣзи два отряда, казва лѣтописецътъ, при сичката си слабостъ, разбихъ нечаяно и обърнѣхъ на бѣгъ войскытъ що бѣхъ въ Иллирія и Тракія.» На другата година (551) голѣма сила Славены, ⁽⁸⁾ каквато до тогызъ Римлянытъ не виждали, преминѣла пакъ Дунава и са втурнѣла къмъ Югъ прѣзъ Нишъ, съ намѣреніе да приземе Солунъ, но като са оплашила отъ войската Юстиніанова, върнѣла са назадъ и, прѣзъ планинытъ вмѣкнѣла са въ Далмація. «Тѣзи Славены, като дѣйствувахъ, пише Прокопій, съ три отряда, нанесохъ страшенъ вредъ на цѣла Европа (искалъ да каже—на цѣлъ балканскый полуостровъ): тѣ не само я грабяхъ съ честытъ си нападенія, но заминувахъ въ нея като въ *собственна своя земля*, безъ да ги ё страхъ ни най-малко отъ неприятель.» За другытъ имъ нападенія, въ сщщото време и поселѣнія, по имперскытъ земи чакъ до сама Гърція и Пелопонезъ, който са *пославени* отъ тѣхъ, ный видѣхмы въ първата часть отъ Исторіята си (Гл. III, §. 18, 19).

По свидѣтелството на сщцаго Прокопія, придунавскытъ Славены едно време не съставляли царства, а живѣяли сѣка община отдѣлно, и нѣмали друга власть, освѣнъ общото съвѣтуванье и съгласіе... Послѣ зели самъ-тамъ да са появяватъ у тѣхъ кнезове, но такыва кнезове, като главы не на цѣлъ народъ, а само на дребны племена или колѣна (трибы), на каквыто Славенытъ отколъ са дробѣли; тѣ не ввождали единство въ древнѣто имъ състояніе и не можали да съсредоточятъ движеніята имъ на едно или

(⁸) Ако бѣше въ година 555, нѣмаше сумнѣніе, че тѣзи славены не сѣ были други освѣнъ Българытъ подъ предводителството на войводата или кнезя си *Забереана*. (Гл. занего по-долу въ § . .)